

ANGELUS

4. neděle velikonoční

22. duben 2018

číslo 16.

ročník XIII.

Zpravodaj farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín

Země je plná Hospodinovy milosti; jeho slovem vznikla
nebesa. Aleluja.

1. čtení: Sk 4,8-12 2. čtení: 1 Jan 3,1-2 Ev.: Jan 10,11-18

**Žl 118 Kámen, který stavitele zavrhl,
stal se kvádrem nárožním.**

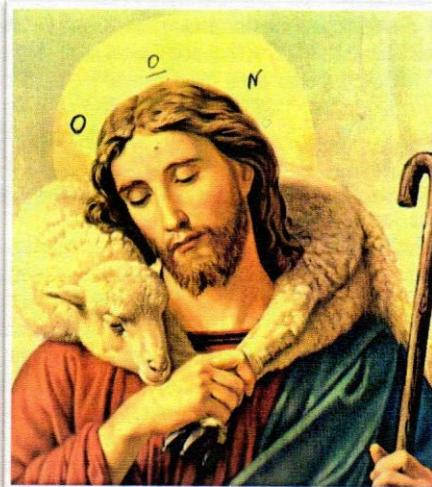
Jeho lid a stádce, které on pase

Ve všech třech liturgických ročních cyklech (A, B, C) je postavou, která panuje čtvrté neděli velikonoční, Kristus, dobrý pastýř, jednoduše se jí říká „neděle Dobrého pastýře“.

Bohoslužba slova nám představuje útěšnou zvěst: Pán je naším pastýřem, koho bychom se báli?

Abychom pochopili, od koho se chce vlastně Ježíš distancovat a odlišit, když polemicky říká: „Já jsem dobrý pastýř. Všichni, kdo přišli přede mnou, jsou zloději a lupiči“ (Jan 10,11,8), musíme se vrátit k jednomu úryvku proroka Ezechiela pojednávajícímu o pastýřích Izraele, na který se bezesporu chtěl Ježíš odvolat. Antický svět byl plný pastýřů: jednak to byli skuteční pastýři, kteří vykonávali toto tolik rodinné a důležité povolání, jednak byli jako pastýři označováni králové, vůdcové a kněží. S čím se spojoval tento titul? – O tom hovoří právě zmíňovaný Ezechiel v jedné přísné řeči proti politickým a náboženským vůdcům vyvoleného lidu (pastýřům Izraele): „Běda pastýřům Izraele, kteří páslí sami sebe! Či neměli pastýři pásť své stádo? Sytili jste se mlékem, odívali vlnou, vykrmená zvířata jste si zabijeli, ale stádo jste nepásli. Neposílili jste, co bylo slabé, neuzdravili jste nemocné, neobvázali jste, co bylo zraněné, nepřivedli zpět, co bylo rozptýlené, nehledali ztracené, násilím jste ovládli silné. Rozprchlý se ovce bez pastýře, staly se potravou veškeré divoké zvěři“ (Ez 34,1-5).

Tento obraz nám před oči staví věčnou a univerzální postavu „vůdce“ mezi lidmi. To, čemu jsme naslouchali, se dá jinak nazvat jako způsob, kterým hlavy národů, vládcové a mocní stále chápali svůj vztah s lidem, svými poddanými. Jednalo se o vztah nadřazenosti a zneužívání: vyždímat z poddaných, co se jen dá, podobně jako se z ubohých ovcí chce vyzískat maximum vlny, mléka a masa, a ponechat je pokud možno stále na rovině „ovci“, tedy slabé, nemocné, zraněné a především

rozptýlené, rozdelené mezi sebou, aby je bylo možné snadno ovládnout a jednoduše jim panovat s *krutostí a násilím*, jak o tom vypravuje prorok.

Ježiš ve své době hořce konstatoval tuto krutou skutečnost panování, jež se zahnízdila v každém typu lidské vlády. Proto říkal, že králové národů (tedy pastýři) nad lidmi vládnou a ti, kdo mají moc ve svých rukou, si navíc nechávají říkat dobrodinci (srov. Lk 22,25). V dlouhé rozmluvě o dobrém pastýři hovoří Ježiš o těchto falešných lidských pastýřích s velkou prozíravostí: jsou naprostě zíštní, vůbec je nezajímají ovce, naopak v situaci ohrožení prchají a nechávají ovce rozsápat vlky (srov. Jan 10,12). Není žádný důvod si myslet, že by se Ježiš takto dotýkal pouze vůdců zélotů, kteří dráždili vlka – tedy Římany – a následně prchali, neboť zavinili jejich příchod, ale lid nechali nést důsledky krutého nátlaku ze strany cizího vládce. Obraz je mnohem univerzálnější; vidíme hořký pohled na vládu jednoho člověka nad druhým, obraz moci chápáné jako zotročení, ujařmení a zneužití slabých. Tento způsob vlády je zakofeněný v lidském egoismu, a je proto věčný. Během staletí se někdy objevila lidštější podoba vlády, někdy se panovníci odívali rouchy filantropie, ale pokud bychom hledali ve větších hloubkách, nalezli bychom pouze nepatrné množství výjimek (existovali dokonce svatí králové!). Situace se vzhledem k době, ve které žil Ježiš, příliš nezměnila. Stále bychom mohli na zemi nacházet oblasti, kde je situace ještě horší než v Ježišových dobách, kde člověk krutě a násilně vládne nad člověkem; lidstvo nikdy nebylo, a bohužel ani v současnosti není, bez tyranů.

Proč tedy Ježiš využil obraz, jenž se jeví lidské zkušenosti jako velmi nebezpečný a dvojaky? Proč se označuje jako „dobrý pastýř“ a pokračuje v tom, že nás označuje „svým stádem“? Nebojí se toho, že nazve-li nás „svými ovci“, zraní naši důstojnost svobodných lidí či zasáhne nějaké naše citlivé místo? – Jako odpověď musíme uznat, že i přes všechna lidská zneužití se Bůh nikdy nezřekl svého označení „pastýř“, podobně jako se nezřekl ani neméně zkompromitovaného označení „král“. Kdybychom pokračovali ústy proroka Ezechiela, po něm obžalobě, kterou jsme vyslechli, dodali bychom: „*Hle, já sám vyhledám své stádo a ujmou se ho. Jako se pastýř stará o své stádo, když je mezi svými rozptýlenými ovci, tak budu pečovat o své ovce a vysvobodím je ze všech míst, kam se rozprchly v mlhavém a mračném čase... Ustanovím nad nimi jednoho pastýře, který je bude pást*“ (Ez 34,11–12,23).

Ježiš se svým příchodem na svět představil jako onen Bohem přislíbený pastýř, který disponuje všemi jeho charakteristikami. Zná a miluje své ovce, volá je jménem a nejsou pro něho pouhým číslem, ale osobami, s nimiž touží navázat přátelství. Vodí je na pastvy, ochraňuje je, dává – a nebene – jím život. Hledá ztracenou ovečku, aby ji mohl s velkou slávou přivést zpět do ovčince; shromažďuje a sjednocuje rozptýlené. Vidíme v něm pastýře, který slouží svému stádu a jde až do krajnosti, kdy je ochoten darovat za ně i vlastní život: „*Dobrý pastýř dává za ovce svůj život*“ (Jan 10,11). Je dokonalým opakem lidského vůdce nebo mocnáře. Mezi vám, ať je tomu jinak; ten, kdo vládne, ať je služebníkem všech (srov. Lk 22,26). Nazýváte mě Mistrem, a je tomu skutečně tak, a přesto já, mistr, jsem vám umyl nohy (srov. Jan 13,13n). „*Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil*“ (Mt 20,28), jinak řečeno, nepřišel jsem, abych se nechal pást, ale abych vodil na pastvu. Z toho důvodu je postava Dobrého pastýře u Jana doplněna ještě postavou Beránka, dávajícího život, aby na sebe vzal hřich světa (srov. Jan 1,29). „*Beránek, který je uprostřed před trůnem, bude je pást a vodit k pramenům živé vody*“ (Zj 7,17). Co je ještě více vzdáleno usurpátorskému pojedí moci než právě obraz beránka?

Být ovci, kterou pase takto chápáný pastýř, není žádným ponížením, nýbrž spásou. On sám je prvním z mučedníků násilí. Také on byl veden jako ovce na porážku, ale svým utrpením započal cestu úplného zvratu hodnot a vytvořil v lidských vztazích nové možnosti. Od tohoto okamžiku už pravá sláva není v tom nechat si sloužit a nechat se pást od svých podřízených, ale spíše v jím projevené službě a snaze o jejich nasycení. To je tedy ten důvod, proč se my křesťané nemusíme bát a ani nemusíme cítit žádný komplex z toho, když jsme oslobováni jako „stádce, které on pase“.

Lidé dnešní doby velmi pohrdavě odmítají přijmout roli „ovce“. Avšak on ji přece na sebe v plné síle vzal; aniž bychom si toho všímali, bez povšimnutí se necháváme řídit různými druhy manipulací a podvědomého přesvědčování. Lidé kolem nás vytvářejí různé blahobytné modely a způsoby života, ideály a cíle pokroku, a my jdeme v jejich šlépějích. Následujeme je, protože se bojíme, že s nimi ztratíme krok, ohlušení křikem sdělovacích prostředků; naprostě podmínění a podrobení reklamě; jíme, co nám říkají, a oblékáme se, jak nás tomu jiní učí. Jen se zkusme podívat, jak vypadá život zástupů lidí ve velkých moderních městech. Je to smutný obraz stáda, které vychází společně, ve stanovené době se znepokojeně cpe do tramvaji nebo metra, sytí se stejnými věcmi připravovanými jinými – ať už jsou to pokrmy nebo noviny a časopisy – a potom večer opět společně vejde do ovčince vyprázdněný od sebe sama a své svobody: „jako ovce vycházejí ze zavřeného ovčince... a to, co dělá první, dělají i ostatní...“, jednoduché a tiché, a to proto, že neví“ (Dante, Purg. III,79n.).

Kristus nám navrhuje, abychom s ním prožili zkušenosť osvobození. Kde je Duch Pána Ježíše, tam je svoboda (srov. 2 Kor 3,17), tam vystupuje osoba s neopakovatelným bohatstvím a se svým pravdivým osudem; vystupuje zde „ještě skrytý“ Boží syn, o němž mluví druhé čtení dnešní mše.

Proč vúbec existuje svoboda? – Protože Pánu je naprostoto vzdálený úmysl umrtvovat naši osobitost, spíše ji pomáhá růst a utváret se; „zosobňuje“ nás svým poznáním a svou láskou; nechává z nás vyrůst nové stvoření, sebevědomé a silné, kterým svět nemůže manipulovat, neboť už není v jeho sevření: „*Kdo mě následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života*“ (Jan 8,12). Kdo kráčí ve světle, dokáže rozeznat věci a hodnoty, dokáže rozlišit stíny od skutečnosti.

Tato meditace v nás musí probudit radostný smysl příslušnosti ke Kristu, dobrému pastýři. Přesvědčení, že nás zná a miluje, musí však probouzet i snahu nezradit ho, abychom nezabafeli do jiných těžkých podřízení a otroctví. Ježíš nám dává znamením poznat, jestli jsme z jeho ovčince: mé ovce slyší můj hlas, já je znám a ony mě následují (srov. Jan 10,4.16). Rozpoznáme Kristův hlas i uprostřed tisíců volání tohoto světa? Jsme schopni se ještě zachvát, když nasloucháme jeho hlasu, třeba i v tomto okamžiku?

Až se budeme blížit ke stolu Eucharistie, která je skutečným setkáním s Dobrým pastýřem, pokorně a s důvěrou obnovme svou sympatiu Kristu prostřednictvím slov žalmu: „Jsme tvůj lid (a chceme jím být), Hlavně, a rovněž stádo tvé pastvy“ (srov. Žl 79,13). (www.vojtechkodet.cz)

KOUTEK PRO DĚTI

33. Vedoucí

„Já jsem dobrý pastýř, znám své ovce a ony znají mne.“

„Hele, zase jeden kostelník.“ Tomáš se dvěma staršími kluky stál ráno před školou a posmival se přicházejícímu Honzíkovi. „Třeba má Ježíška v batohu, koukneme se?“ napadlo jednoho z kluků. Honzík zbledl a rozhlížel se kudy kam. Vtom zpoza rohu vyšli Jonáš s Johankou. „Další páničkáři,“ informoval Tom své parťáky. „Ti dva nám určitě tuhle taškarinu překazí.“ napadlo ho, a tak se jen divili, jak se dvojice bliží k Honzíkovi. „Že by nám vyklipili batohy všichni tři?“ nechtěl se nejstarší čtvrták vzdát původního plánu. „Co se děje?“ Johance se tady něco nelíbilo. Podívala se na bledého Honzíka, na tři kluky a vytušila nebezpečí. „Ty se chceš práť, Tome? Tady?“ přišla nebojácně až k Tomášovi a podívala se mu do očí. „Já? Né! Proč?“ vyhlásil Tom tváří v tvář o půl hlavy větší Johance ústup. Ale taky proto, že se z druhého konce blížila opožděná skupinka devátáku s Vojtou uprostřed. A tak tři provokatér popadli své batohy a zmizeli v dveřích školy. Honzík byl celé dopoledne nesvůj. Bál se, že si na něho příště někde počkají. Ani Jonáš si nebyl moc jistý. A tak to večer povíděl mamince. A ta to hned řekla taťkovi. Taťka pak seděl dlouho s Vaškem a něco si povídali.

Další večer se u nich objevil kaplan Petr a Vaškův kamarád Dan. „Jonáši, vyříď ve škole všem klukům od vás z prvního stupně, kteří ministrují, aby tuto neděli přišli do kostela. Mám pro vás překvapení,“ řekl kněz, když s Danem odcházeli. „Určitě přijdeme,“ těšil se už ted Jonáš na neděli. Překvapení otce Petra stojí vždycky za to.

V neděli bylo v sakristii plno. I se staršími ministranty se sešlo dvanáct zvědavých kluků. „Hoši, vy všichni chodíte do stejně školy a do stejněho kostela. A já bych chtěl, abychom spolu udělali partu. Dobrou a spolehlivou, která bude o každém svém členu vědět a pomáhat mu, když to bude potřebovat. Vite treba, že kluci venku vyhrožovali tady Honzíkovi? „A kdo?“ ozvalo se z více stran. Kluci v hloučku byli najednou silnější a statečnější. „To je ted jedno, ale zastala se ho nebojácně holka. A přitom by to mělo být úplně opačné.“ „No jasné,“ ozývalo se v ministrantech dobré vychování z domu. „Můžeme spolu prožít spoustu zábavy, sportu i dobrodružství a při tom nikomu neublížovat. A taky si vysvětlíme, co se to vlastně u oltáře během roku děje. Kdo chcete, přijďte v pátek v šest večer na faru,“ rozdával kaplan klukům lístečky pro rodiče. „Vy tam budete?“ zeptal se Láda, který od Velikonoc vzhlížel ke knězi s velikou úctou. „Budu,“ slíbil kněz, „a kromě mě ještě dva vedoucí, abyste mě úplně nestrhalí,“ zasmál se. Když se za velkého halasu konečně místnost vyprázdnila, přišli Vašek s Danem. „A s vám dvěma bychom se sešli vždycky ve čtvrtkách večer u mě na faře a uděláme plán. Souhlasíte?“ To by šlo. Bez tebe, otče Petře, to ale nezvládneme,“ dívali se oba kluci s mírnými obavami za hlučnou horodu.

Otázky: Máte u vás společenství ministrantů a děvčat? Kdo se o vás stará? Co děláte? K čemu je dobrá parta věřících dětí? Proč musí všichni dodržovat nějaká pravidla? Už ses někoho zastal(a)?

Modlitba: Děkuji ti, Bože, za kněze v naši farnosti. Děkuji ti za ..., který se o nás stará. Děkuji ti za naše ministranty ..., také za děvčata ve schole ... Děkuji ti, že máš se mnou dobrý plán a že si navzájem můžeme pomáhat jít za tebou. *Ministranti se scházejí proto, aby se stali Ježíšovými kamarády.*

Ohlášky:

* Spolčo mládeže se sejde v pátek v 19 hod. na faře v Hustopečích. Jsou zváni všichni mladí nejen k modlitbě, ale i k společnému setkání.

* Závod ministrantské všeestrannosti aneb ministrantský den se bude konat v sobotu 28. 4. ve Všechovicích na faře. Začátek je v 8:30. Přispěvek na oběd je 25 Kč. Svačinu, pláštěnku, hlavně dobrou náladu s sebou. Přihlásit se můžete u P. Františka do středy 25. 4.

POŘAD BOHOSLUŽEB

od 22. 4. do 29. 4. 2018

Liturgický kalendář	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
4. neděle velikonoční 22. 4.	Hustopeče	8:00	Za † maminky a manželku Jiřinu Klézlovou, rodiče z obou stran a † sourozence
	Špičky	9:30	Za † Josefa Sůkala, Jaroslava a Karla Šumšalovy a syna Jaroslava, živou a † rodinu a dvo
	Patrocinium Bělotín	11:00	Za živé a † farníky a občany Bělotína
Pondělí 23. 4. sv. Vojtěch, svátek	Špičky	17:30	Za † Františka Palackého, manželku, syna a dvo
Středa 25. 4. sv. Marek, svátek	Černotín	17:30	Za živou a † rodinu Ryškovu a Grygarovu
Čtvrttek 26. 4. sv. Richarius	Bělotín	17:30	Na poděkování za 30 let manželství
Pátek 27. 4. sv. Zita	Hustopeče	18:00	Na poděkování za 70 let života s prosbou o další Boží požehnání a ochranu pro celou rodinu
			Za † z rodin Veverkových, Poláškových a Šindlerových a na poděkování PB za přijatá dobrodiní s prosbou o dar zdraví a ochranu PM
Sobota 28. 4. sv. Petr Chanel, sv. Ludvík Maria Grignion	Bělotín	15:00	Za † Anežku Proklovou, manžela a živou a † rodinu
5. neděle velikonoční 29. 4.	Hustopeče	8:00	Za Ludmilu a Alexandra Huňátovy, Žofii a Josefa Žemlovy, živou rodinu a dvo
	Černotín	9:30	Za † Antonii a Vojtěcha Rekovy, živou a † rodinu
	Špičky	11:00	Za živé a † farníky

O H L Á Š K Y

V sobotu 28. IV. v 12⁰⁰ hod. budou ve farním kostele sv. Šimona a Judy ve Špičkách sezdání slečna Inka Seidlerová z Bílovce a pan Zdeněk Boháč ze Špiček.

Přejeme do společné cesty životem stálé Boží požehnání, ochranu a pomoc.

Tel. na faru: ☎ mobil: 733 741 614

Webové stránky farnosti: www.ihustopece.cz/farnost/

ANGELUS vychází pro vnitřní potřebu farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín v nákladu 330 kusů. Vydává P. František Antonín Dostál.